

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/20/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217214471
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2217214471.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Martina Valentová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: D. B., nar. X.X.XXXX, adresa Y. H., Z. XX, o zaplatenie 2.179,92 Eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 9Csp/234/2017-79 zo dňa 25.1.2018, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a vo výroku II. žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi.
2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 9 ods. 1, 2 písm. i) a k), § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy.
3. Ako prvé prvoinstančný súd uviedol, že preskúmaním zmluvy bolo zistené, že poskytnutý úver sa považuje za úver bez úrokov a poplatkov, pretože predmetná zmluva je zmluvou spotrebiteľskou a neobsahuje jednu z povinných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať, k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V dôsledku toho sa úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) citovaného zákona považuje za bezúročný, bez potreby jeho ďalšieho prieskumu.
4. V ďalšom súd prvej inštancie argumentoval tým, že žalobca tvrdil, že žalovaná suma predstavuje debetný zostatok titulom porušenia zmluvy a VOP. Podľa predložených výpisov s účtov za dobu od 27.2.2015 do 31.5.2017, do odstúpenia od zmluvy (27.6.2017) mal súd preukázané, že podľa výpisu ku dňu 27.2.2015 bol zostatok na účte - 1.003,03 Eur, do tejto doby boli vykonané operácie na účte predstavujúce účtovania úrokov. Podľa všetkých ďalších nezrozumiteľných výpisov až do zatvorenia účtu vyplýva, že žalovaný s účtom nezakladal a na účte sú účtované len operácie zo strany žalobcu, ktoré predstavujú úroky a poplatky. Žalobca nepreukázal z čoho pozostáva debetný zostatok, okrem svojich tvrdení a nezrozumiteľných výpisov z účtu nepreukázal svoju dôkaznú povinnosť. Na účte žalovaného bol preukázaný debetný zostatok a následne po tom, čo účet nevyužíval naďalej úmyselne boli účtované žalobcom len debetné položky označené vo výpise z účtu. Žalobca nepreukázal že by žalovaný prečerpal peňažné prostriedky do žalovanej výšky a že týmto konaním vznikli predpoklady na odstúpenie od zmluvy. Žalobca tvrdil že debetný zostatok predstavuje sumu istiny, sankčných úrokov

z omeškania, mesačných poplatkov, ktorý bol vypočítaný v sadzbe 28% ročne od dňa odstúpenia od zmluvy 28.6.2017 (nasledujúci deň po odstúpení) Takéto jeho tvrdenie je v rozpore ust. § 121 ods. 3 OZ, teda nevzniklo mu právo na ďalšie úroky omeškania. Ani v tejto časti neunesol dôkazné bremeno. Žalobca nepreukázal svoj nárok že žalovaný skutočne dlhoval požadovanú sumu, nepreukázal z čoho táto suma pozostáva. Aj napriek tomu že žalovaný už dlhší čas prestal účet užívať, žalobca nezisťoval príčinu prípadného nesplácania úveru, mal vedomosť o tom, že úver žalovaný nespláca a mal možnosti skorším dátumom odstúpiť od zmluvy. Žalobca ako banka mala byť motivovaná k tomu aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac „úmyselne“ pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania, rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. V danom prípade vyše troch rokov od kedy žalovaný úver nespláca, banka nepodnikla žiadne kroky, aby zisťovala, čo je príčinou nesplácania úveru. Ak sa dlžník dostane do nepriaznivej finančnej situácie a nie je schopný dlh splácať (viac ako 90 dní) je v jeho záujme, aby sa stal dlh splatným, pretože veriteľ má právo na zaplatenie úrokov len do splatnosti dlhu a následne má právo na zaplatenie len úrokov z omeškania. Z uvedeného dôvodu je možné uzavrieť, že banka svojim konaním požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou nenaplnila. Ak by banka postupovala vo veci s odbornou starostlivosťou a pristúpila by buď k zosplateniu dlhu a k ukončeniu záväzkového vzťahu medzi účastníkmi, začala by plynúť premičacia lehota na zaplatenie dlžnej sumy a kvôli právnej istote by sa domáhala svojich nárokov skôr a pohľadávka by tak neprímerane nenarástla. Vzhľadom na to že žalobca neunesol dôkazné bremeno, súd žalobu zamietol.

5. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP - súd žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznáva, lebo mu žiadne nevznikli.

6. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal odvolanie žalobca s uplatnením odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a § 365 ods. 1 písm. b) CSP, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom sa domáhal, aby odvolací súd v zmysle § 391 ods. 1 CSP rozhodnutie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania vo výške súdneho poplatku.

7. Pod bodom 1 odvolania sa žalobca vyjadril k absencii náležitostí zmluvy o povolenom prečerpaní a argumentoval tým, že v zmysle § 10 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania musí obsahovať iné náležitosti než štandardná zmluva o úvere a medzi ne nepatrí náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k). Nie je pritom zrejmé akú zmluvu súd posudzoval, že neobsahuje túto náležitosť. Keďže zmluva o povolenom prečerpaní nemusí obsahovať náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) citovaného zákona, nie je dôvod na vyhlásenie úveru za bezúročný a bez poplatkov. Uvedené tvrdenie súdu nemá oporu ani v zákone, ani v dokazovaní. Z faktickej povahy povoleného prečerpania vyplýva, že nie je možné takéto náležitosti zmluvy uviesť, keďže pri poskytnutí limitu prečerpania nie sú známe. V ďalšom odvolateľ poukázal na ust. § 43 ods. 1 OSP a 129 ods. 1 CSP ako aj na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach č.k. 5Co/262/2017. Ustálil, že v uvedenom prípade súd nevyzval žalovaného na doplnenie žaloby o špecifikáciu žalovanej sumy, ani na objasnenie akýchkoľvek skutočností a namiesto toho žalobu v celom rozsahu zamietol. Takýto postup neobstojí ani v prípade, že by prvostupňový súd vec riadne správne právne posúdil a to aj bez zmluvy o povolenom prečerpaní, keďže prečerpanie na účte by musel vyhodnotiť ako prekročenie v zmysle príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch a nemohol by dospieť k záveru, že nárok žalobcu je v celom rozsahu nedôvodný. V danom prípade boli totiž splnené aj všetky predpoklady pre vznik a úročenie prekročenia v zmysle zákona a to na základe ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch § 2 písm. f) a § 18 ods. 1. Žalovaný bol v prvostupňovom konaní preukázateľne informovaný o svojom prekročení na účte výpismi z účtu, z ktorých jednoznačne vyplývajú všetky obraty, teda aj výška a obsah prekročenia vrátane aktuálne použitej úrokovej sadzby pre povolené prečerpanie.

8. V bode 2 odvolania sa žalovaný vyjadril k povahe debetného zostatku na účte žalovaného - právnomu posúdeniu prvoinštančným súdom tvrdenej povinnosti veriteľa zatvoriť účet, zosplatiť dlh a skúmať dlžníkove dôvody nevyužívania služieb. Strany uzavreli dňa 5.4.2013 zmluvu o spotrebiteľskom úvere - povolené prečerpanie na účte, v ktorom žalobca poskytol žalovanému limit povoleného prečerpania

vo výške 1.500,- Eur s variabilnou úrokovou sadzbou vo výške 19,9% ročne (k odvolaniu žalobca túto zmluvu pripojil). Žalovaný mal poskytnutú službu povolené prečerpanie, ktoré sa riadi okrem zmluvy aj VOP účinnými ku dňu uzatvorenia zmluvy o povolenom prečerpaní čl. 8. Žalovaný opakovane porušoval zmluvu tým, že prekračoval limit povoleného prečerpania na základe čoho žalobca pristúpil k zníženiu limitu povoleného prečerpania na 0,- Eur dňa 1.6.2015, ako to vyplýva z výpisu účtu. Zrušením povoleného prečerpania a neuhradením dlžnej sumy v uvedenej lehote sa žalovaný dostal do nepovoleného debetu vo výške debetného zostatku na účte. Žalovaná suma 2.179,92 Eur predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými a všetkými kreditnými obratmi vykonanými na účte žalovaného. K argumentácii súdu, že žalobca mal zatvoriť predmetný účet skôr, odvolateľ uviedol, že neexistuje zákonná povinnosť odstúpiť od zmluvy, resp. zrušiť účet klienta preto, že klient účet nevyužíva, že neexistuje ani dôvod, pre ktorý by sa poplatkovanie vedenia účtu a služieb, ktoré má klient stále k dispozícii, malo pri nevyužívaní zastaviť, že žiadna zákonná povinnosť subsumovateľná pod požiadavku odbornej starostlivosti neznamená povinnosť zo strany banky skúmať prečo klient nevyužíva svoj účet, resp. nespláca svoje dlhy, že klient mal zmluvou a VOP právo sám požiadať o zatvorenie účtu a toto svoje oprávnenie nevyužil, že predmetný účet bol blokovaný zo strany súdneho exekútora. Podľa prvoinštančného súdu je de facto veriteľ povinný v záujme spotrebiteľa zosplatiť jeho dlh na základe omeškania dlžníka, aby tak vlastným úkonom obmedzil svoj nárok na zmluvné úroky. Okrem uvedeného odvolateľ má za to, že zmluvné úroky pri spotrebiteľskom úvere patria veriteľovi aj po zosplatnení, k čomu existuje aj judikatúra viacerých odvolacích súdov, na ktoré poukázal. V ďalšej časti odvolania žalobca uviedol prehľad všetkých transakcií na účte žalovaného od jeho otvorenia, až po jeho zatvorenie v tabuľke, opisujúci celú históriu vedenia účtu.

9. V ďalšej časti odvolania označenej tiež bodom 2 - poplatky, úroky, sadzobník, výveska (VOP) poukázal na to, že poplatky sú účtované na základe čl. VI. ods. 2 zmluvy o účte podľa Sadzobníka poplatkov. K úrokom uviedol, že sadzba úroku 19,9% ročne je platná počas trvania povoleného prečerpania a vyplýva zo zmluvy o povolenom prečerpaní a čl. 1 a VOP čl. 8.8. Z uvedenej zmluvy čl. 3 vyplýva aj úrok z omeškania 5% z čiastky, ktorou žalovaný prekročil limit povoleného prečerpania účtovaný počas trvania nepovoleného prekročenia limitu až do zníženia limitu na 0,- Eur, resp. do vyrovnania prečerpania do výšky povoleného prečerpania. Sadzba úroku 28% ročne je platná pre nepovolené prečerpanie a vyplýva z VOP čl. 3.12 v spojení s výveskou úrokových sadzieb časť „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“.

10. Pod bodom 3 sa žalobca vyjadril k omeškaniu a premlčaniu, pričom ohľadne plynutia premlčacej doby a jej dĺžky poukázal na uznesenie Krajského súdu Bratislava č.k. 10Co/87/2017. Uviedol, že keď žalobca znížil limit povoleného prečerpania na 0,- Eur dňa 1.6.2015, dlh bol povinný vyrovnať do 7 dní s poukazom na VOP, premlčacia doba začala plynúť dňa 9.6.2015, žaloba bola podaná v júli 2017, teda nárok premlčaný v žiadnom prípade nie je.

11. Pod bodom 4 odvolania sa žalobca vyjadril k námietke prvoinštančného súdu ohľadom nezrozumiteľnosti výpisov a k forme odôvodnenia rozhodnutia. Podľa odvolateľa výpisy banky sú v štandardnom formáte, ktoré používajú s bezvýznamnými obmenami všetky bankové inštitúcie SR. Každý výpis predstavuje prehľadný súhrn všetkých zaúčtovaných transakcií na účte. Keďže prvoinštančný súd neuviedol dôvod, pre ktorý považuje výpisy za nezrozumiteľné, nedokážu sa k tomu bližšie vyjadriť. Následne žalobca poukázal na chyby, preklepy a nezrozumiteľnosť v odôvodnení rozhodnutia prvoinštančného súdu. Zdôraznil, že súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktoré zodpovedá pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská.

12. Žalovaný odvolanie nepodal, k odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

13. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b) a h). CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP),

postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť (§ 387 ods. CSP).

14. Predmetom odvolacieho konania, s poukazom na odvolaciu argumentáciu uplatnenú žalobcom bolo posúdiť, či súd prvej inštancie v priebehu predmetného súdneho konania dodržal správny procesný postup neodnímajúci žalobcovi možnosť konať pred súdom a následne, či vec správne právne posúdil.

15. Podľa ustanovenia § 127 ods. 1 CSP o všeobecných náležitostiach podania v zmysle ods. 1 ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie a) ktorému súdu je určené, b) kto ho robí, c) ktorej veci sa týka, d) čo sa ním sleduje a e) podpis.

16. Podľa ustanovenia § 129 ods. 1 CSP ak ide o podanie vo veci samej alebo návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, z ktorého nie je zrejmé čoho sa týka a čo sa ním sleduje, alebo ide o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné, súd vyzve toho, kto podanie urobil, aby podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorá nemôže byť kratšia ako 10 dní. Podľa ods. 2 v uznesení podľa ods. 1 súd uvedie v čom je podanie neúplné alebo nezrozumiteľné a ako ho treba doplniť alebo opraviť a poučí o možnosti podanie odmietnuť.

17. Podľa ustanovenia § 132 CSP v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh (ods. 1). Opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy (ods. 2). Žalobca k žalobe pripojí dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť (ods. 3).

18. Pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností v žalobe je prejavom tzv. povinnosti tvrdenia, teda povinnosti substancovať svoje skutkové tvrdenia tak, aby z nich súd mohol vyvodiť o čom má rozhodovať. Žalobca musí v návrhu jasne, stručne a zrozumiteľne uviesť skutkový dej, od ktorého odvodzuje porušenie svojho subjektívneho práva v sporovom konaní. Opísanie rozhodujúcich skutočností má obsahovať samotná žaloba a nemožno ho nahrádzať odkazom na pripojenú listinu, ktorá má popisovať nárok po skutkovej stránke. Ak je skutkový dej zmätočný, či absentuje vôbec, ide o vadu žaloby odstrániteľnú postupom podľa § 129 ods. 1 CSP.

19. Rozhodujúcimi skutočnosťami v zmysle ustanovenia § 132 ods. 1 CSP sa rozumejú také údaje, ktoré sú nevyhnutné pre to, aby bolo jasné, o čom a na akom podklade má súd rozhodnúť. Ak neuvedie žalobca v žalobe všetky potrebné tvrdenia významné podľa hmotného práva, nejde o vadu žaloby, ktorá by bránila pokračovaniu v konaní, ak v nej žalobca opísal aspoň také rozhodujúce skutočnosti, ktorými bol vymedzený predmet konania po skutkovej stránke (rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 26 Cdo 593/2010). Pokiaľ však žaloba neobsahuje tvrdenie skutočností, z ktorých možno odvodiť predmet konania, potom procesnou sankciou za nesplnenie povinnosti tvrdenia, prípadne i za nesplnenie dôkaznej povinnosti už v žalobe, nie je odmietnutie žaloby, ale prípadný neúspech strany vo veci samej.

20. V prípade, ak podanie strany zákonom ustanovené náležitosti neobsahuje, ide o vady podania. Vady podania môžu spočívať predovšetkým: a) v neúplnosti podania, ak podaniu chýba jedna či viac náležitostí stanovených v CSP pre určité podanie; b) v nesprávnosti alebo nezrozumiteľnosti podania, čo sú prípady, kedy podanie spĺňa formálne náležitosti stanovené CSP, avšak obsahové vyjadrenie týchto náležitostí je buď nesprávne alebo nezrozumiteľné.

21. Ne/zrozumiteľnosť podania sa posudzuje vo vzťahu k jeho určitosti. Podanie je teda nezrozumiteľné, ak je neurčité, a to v tom zmysle, že ani s použitím výkladového pravidla podľa § 124 ods. 1 CSP (každé podanie sa posudzuje podľa jeho obsahu) nie je možné stanoviť, čo účastník podaním sleduje.

22. Neurčité sú najmä podania, ktorých vada spočíva v nezrozumiteľnej identifikácii strán konania, alebo ak sú podania z logického hľadiska nekonzistentné, či rozporné.

23. Nesprávne podania sú podania trpiace vadami samotného obsahu, napr. keď strany od súdu požadujú stanovenie výšky judikovanej povinnosti v prípadoch, keď tak súd so zreteľom na viazanosť žalobným návrhom urobiť nemôže. Napr. ak žalobca v spore o náhradu škody žiada, aby výšku škody stanovil súd.

24. Ak potom súd identifikuje v podaní niektorú z väd podľa ust. § 129 ods. 1 CSP, vydá uznesenie v ktorom opíše vadu, ktorou podanie trpí, uvedie strane zrozumiteľným spôsobom ako treba opravu tejto vady vykonať v prípade nesprávneho alebo nezrozumiteľného podania, prípadne ako treba vykonať doplnenie podania v prípadoch, ak ide o neúplné podanie a stanoví lehotu v ktorej treba vadu odstrániť opravou alebo doplnením. Pri poučení o tom, ako má strana nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné podanie doplniť alebo opraviť, však súd nesmie prekročiť hranice poučovacej povinnosti podľa § 160 CSP, stranu poučuje iba o procesných právach a povinnostiach, nie o otázkach hmotného práva. Ustanovenie § 160 CSP upravujúce poučovaciu povinnosť súdu, je prejavom ústavnoprávneho princípu práva na spravodlivý proces, avšak so zreteľom na tzv. rovnosť zbraní. Princíp rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje v rovnosti ich procesného postavenia, rovnosti možností a šancí uplatňovať svoje procesné práva a procesné povinnosti. Pri vadách podania preto súd nesmie pri poučení strany o oprave alebo doplnení podania z procesného hľadiska, poučovať účastníka aj o hmotnoprávných skutočnostiach, ktoré s takouto opravou súvisia. Poučenie o hmotnom práve nie je súčasťou obligatórnej ani fakultatívnej poučovacej povinnosti súdu.

25. Ustanovenie § 129 ods. 1, 2 CSP sa teda aplikuje iba v prípadoch, ak podanie nespĺňa základné predpoklady, ktoré zákon pre všeobecné podanie, či podanie konkrétneho druhu ustanovuje. Ak však nesprávnosť, neúplnosť, či nezrozumiteľnosť podania spočíva vo svojej podstate v hmotnoprávných otázkach, súd nemôže v uznesení podľa § 129 ods. 1, 2 CSP uviesť, ako treba opravu alebo doplnenie vykonať, pretože by išlo o poučenie o otázkach podľa hmotného práva.

26. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení a uvedených právnych východísk, dospel odvolací súd k záveru, že k odvolateľom tvrdenej procesnej vade v postupe súdu prvej inštancie pred vydaním napadnutého rozsudku nedošlo. Žaloba žalobcu obsahuje všetky náležitosti vyžadované ustanovením § 127 ods. 1 CSP, teda je v nej uvedený žalobca, je v nej uvedené, že sa jedná o návrh žalobcu na vydanie platobného rozkazu určeného obsahu, je v nej označený žalovaný a z obsahu žaloby je zrejмый predmet konania, keď sa žalobca domáha uložiť žalovanému splnenie povinnosti zaplatiť mu sumu 2.179,92 Eur s príslušenstvom titulom pohľadávky z nepovoleného prečerpania účtu. Podanie obsahuje dátum a podpis žalobcu, boli k nemu pripojené označené listinné dôkazy a bola spolu s prílohami podaná dvojmo. Rovnako žaloba žalobcu spĺňa náležitosti v zmysle ustanovenia § 132 ods. 1 CSP, čiže presnú identifikáciu žalobcu a žalovaného, opísanie rozhodujúcich skutočností, ktorými žalobca po skutkovej stránke vymedzil predmet konania. V danom prípade teda nemožno hovoriť o tom, že by žaloba žalobcu bola nesprávna, neúplná, alebo nezrozumiteľná, obsahovala totiž všetky zákonné náležitosti, jej obsah bol žalobcom vyjadrený zrozumiteľne a určito, bolo z nej zrejmé, čo žalobca touto žalobou sleduje a čoho sa domáha. Pretože žaloba netrpela žiadnou z väd podľa § 43 ods. 1 OSP, nebol daný dôvod na to, aby súd prvej inštancie žalobcu vyzýval na odstránenie väd žaloby uznesením.

27. Žaloba žalobcu obsahovala údaje nevyhnutné pre to, aby bolo súdu jasné, o čom a na akom podklade má rozhodovať. Po skutkovej stránke žalobca v žalobe vymedzil predmet konania. V spore však neuniesol bremeno tvrdenia a dôkazu, keď v konaní netvrdil a ani žiadnym dôkazom nepreukázal, že medzi stranami bola písomne uzavretá zmluva o povolenom prečerpaní na účte, ktorá by tvorila právny titul pre prečerpanie prostriedkov z účtu žalovaného a následne pre možnosť domáhania sa vyplatenia tohto prečerpania žalobcom proti žalovanému z titulu zmluvného vzťahu.

28. Žalovaný ako dôkaz predložil zmluvu o povolenom prečerpaní na účte uzavretú stranami dňa 5.4.2013 až spolu s podaním odvolania, nie teda v konaní pred súdom prvej inštancie. Civilný sporový poriadok ale v ust. § 366 CSP striktné upravuje podmienky, kedy je možné účinne uplatniť prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany až v odvolaní a to vtedy ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Žalobca ale splnenie žiadnej z týchto podmienok ani netvrdil a ich existenciu ani nepreukázal. Až v odvolacom konaní predložená zmluva o povolenom prečerpaní na účte, teda nemohla byť v odvolacom konaní použitá

a odvolací súd na ňu nemohol prihliadať. Pre odvolací súd bol preto rozhodný skutkový stav, ako bol preukázaný v prvoinštančnom konaní.

29. Je potrebné prisvedčiť tvrdeniu odvolateľa, že spotrebiteľská zmluva o povolenom prečerpaní v zmysle § 10 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov nemusí okrem iných obsahovať náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) citovaného zákona, teda výšku, počet a termíny splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho platenia. Súd prvej inštancie ale nemal dôvod predmetnú zmluvu posudzovať podľa citovaného ustanovenia vzťahujúceho sa výlučne na zmluvu o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, keďže žalobca v priebehu prvoinštančného konania nielenže nepreukázal existenciu takejto zmluvy uzavretej medzi stranami, ale ani jej existenciu ani v žalobe ani v priebehu konania, ani len netvrdil.

30. Odhliadnuc od uvedeného, podľa už konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR s poukazom na jeho rozhodnutia napríklad 3Cdo 146/2017, 3Cdo 56/2017, 3Cdo 211/2017, vychádzajúc z účelu Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere... ako aj správnych záverov vyjadrených v rozsudku ESD vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej, ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie hovorí o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej splátke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne k splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Záver súdu prvej inštancie o tom, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) citovaného zákona je predmetný úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, teda neobstoí, tento záver nie je správny.

31. Následne bolo potom potrebné posúdiť unesenie dôkazného bremena žalobcom vo vzťahu k pohľadávke uplatnenej v žalobe. Zo žalobcom predložených výpisov z účtu (cca 80 strán) je zrejme, že tieto sa viažu k zmluve o povolenom prečerpaní, ktorej existencia v prvoinštančnom konaní nebola ani tvrdená a už vôbec nie preukázaná, úroky a poplatky v nich účtované sa viažu k prečerpaniu. Navyiac pri úrokoch ako sú uplatňované v predložených výpisoch z účtu nie je zrejme z akej sumy, za aké obdobie a v akej percentuálnej výške sú uplatňované. Nie je teda možné ich preskúmanie súdom. Obdobne nie je zrejme čo to je „príplatok za vedenie účtu postihnu. exek./výkon. rozhod.“ v sume 5,- Eur každý mesiac, pričom žiadne vedenie exekúcie, či výkonu rozhodnutia vo vzťahu k predmetnému účtu v konaní nebolo opätovne nielen preukázané, ale ani žalobcom v prvoinštančnom konaní tvrdené. V účinne preukázanom v predmetnom konaní tak nie je podklad na priznanie žalobcovi nárokov z titulu ne/povoleného prečerpania, keďže v konaní nebola účinne preukázaná zmluva o povolenom prečerpaní medzi stranami. S poukazom na uvedené je potom nevyhnutné stotožniť sa so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca v konaní neunesol svoje dôkazné bremeno a nepreukázal nesporne a nad všetky pochybnosti svoj nárok uplatňovaný žalobou. V dôsledku toho mu nemohol byť súdom priznaný. Prvoinštančný súd preto vo výroku vecne správne žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

32. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorú nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalobcu zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, no podľa vyššie uvedeného už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

33. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako v oboch výrokoch, včítane závislého a vecne správneho výroku o náhrade trov prvoinštančného konania, vecne správny, s použitím § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

34. V zmysle § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

35. V zmysle § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

36. V zmysle § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

37. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnému žalovanému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

38. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bol žalovaný v odvolacom konaní pasívny, nevykonával žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnil, ani nevyčíslil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

39. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyše podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris).

40. Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalobcu - žalovaného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

41. Danou problematikou sa zaoberalo aj občianskoprávne kolégium NS SR pričom v uznesení č. 15 z 9.10.2018 prijalo právnu vetu podľa ktorej, ak podľa obsahu spisu strane v konaní žiadne trovy nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej náhrada trov konania nepriznáva.

42. Odvolací súd potom hoci úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

43. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).